

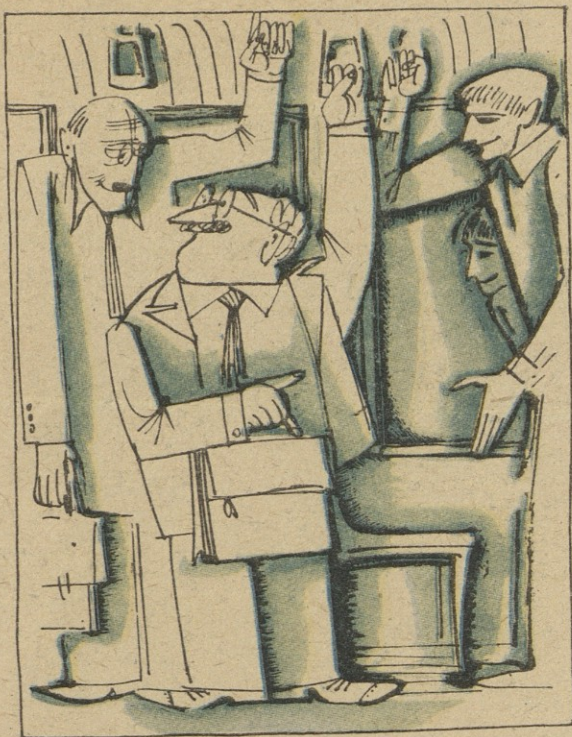
ნ.ბ. ჯ. ლოლუასი

— ვერ მიმასწავლი კუდიგორის გზას?
— რატომ ვერ, ქაშო, მაგრამ რად გინდა?
— გამოცდები დაიწყო და ნათესავეს ვემა-
ლები.

№ 13 (1287) ივლისი 1968

სიყნობა

გამოცემის 45-ე წელი ფასი 20 კპ.

ნ.ხ. ჯ. ლოლუასი

— ზრდილობიანი ახალგაზრდები სპასმებით —
 მომენ და რატომ არ ჯღვებოთ?
 — მაგათ ზრდილობას ნუ მასწავლით, ხვალ
 საგანი აქვთ ჩასაბარებელი.

ნ.ხ. ჯ. ზარაფიშვილი

— გელმით 3 მანეთი!
 — დკლოცვილი, იტალიურად გააკრძალა იტალიურად მკრძალა!
 ყურმეკლად მოვდი და თვითიუსურად მკრძალა!

თავისუფალი
 იტალიურად მკრძალა!

აშვირიკავ, მკვლელობათა თავისუფლების ქვეყანავ!

ზაურ ბოლქვაძე

ხალხის ბედი და ხალხის იღბალი
 მიანდე სისხლში ამოხვილ ხელებს.
 თავისუფლება მოჰკალ მიპარვით
 და ქანდაკება დაუდგი მერე...

აღმოჩენიდან დაგემდა ჩვევად,
 აკეთო იგი, ხალხს რაც გულს ატყენს.
 არ დაუჭერე კეთილი რჩევა
 ჰემინგუეის, უიტმენს, მარკ ტვენს...

ცას ებჭინები მარტო სახლებით,
 სჯი აჯანყებულ ჯურღმულებს მრუმეს.
 სწირავ უგულოდ და ხელადებით
 ბოლშევიკან უელში მობჭენილ გულებს.

ბინძურ მკვლელობის მანია გიპურობს,
 დამნაშავეთა პარბაშით დასჯილს...
 თეატრში ტყვია ესროლე ლინკოლნს
 და ჯონ კენედი განგმირე გზაში.

ფერფლად აქცევდი საკოს და ვანცეტს
 შენ სასიკვდილო ელექტროსკამზე...

ტყვიით დახურე სიცოცხლის წიგნი
 რობერტ კენედის და მარტინ კინგის...

ვინ მოსთვლის, რამდენს უტირე ყოფა!
 გცოფავს წყეული ოქრობევრობა.
 გარეთ შორეულ ვიეტნამს ბომბავ,
 შინ იცავ შიმშილს, უმუშევრობას.

„მე ამერიკას
 დავხურავდი,
 ოდნავ გავწმენდი
 და ხელმეორედ
 აღმოვაჩენდი.“

ვლადიმერ ვაიაკოვსკი

სულს უხუთავდი ყოველთვის — ზანგებს,
 ბარბაროსული კანონით ლინჩის:
 „ზანგი ხარ — კმარა! შენ პასუხს აგებ,
 ჩამოხრჩობასაც ამიტომ გიხჯი!“

უმართლეს აზრებს დასდევ კეტებით,
 ინტრიგებს თესავ, მკვლელობებს მკი და
 ცხრაკლიტულებში გამოკეტილი
 „დემოკრატით“ ტრაბახობ კიდევ...

ასპარეზს აძლევ გინებას, ლანძღვას,
 ავანტიურის გარეშე ვერ ძღვებ...
 დამნაშავეთა მოძებნის ნაცვლად,
 მკვლელობისათვის მორიგ მსხვერპლს ეძებ.

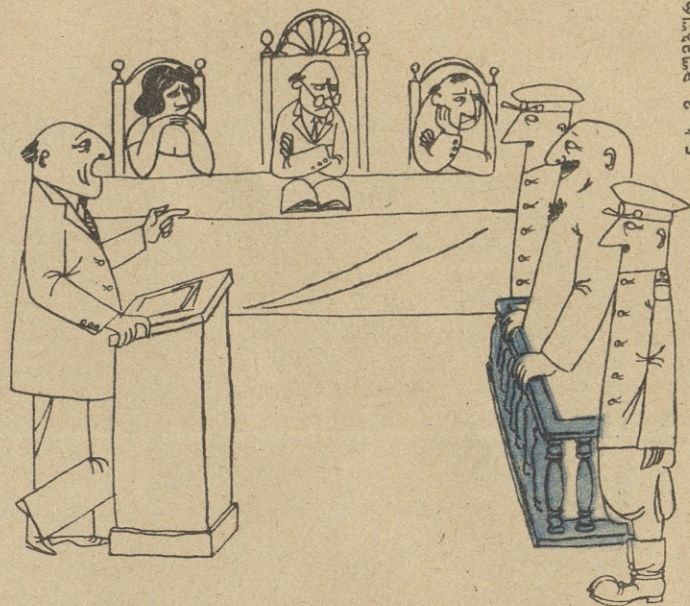
დგახარ დაცემის დონეზე დაბლა
 და ფანტიკოს მკვლელებს თხოვ შეველას,
 მოკლულს დასცინი და იმის საფლავს
 გვარდიელებსაც უყენებ მცველად.

სირცხვილს, რომელშიც ჩაფლულხარ
 კისრით,

ოკეანეც კი ვერ ჩამოგრეცხავს.
 ვიეტნამელთა დადვრილი სისხლი
 მსოფლიოს თვალში აშავებს თეთრ სახლს.

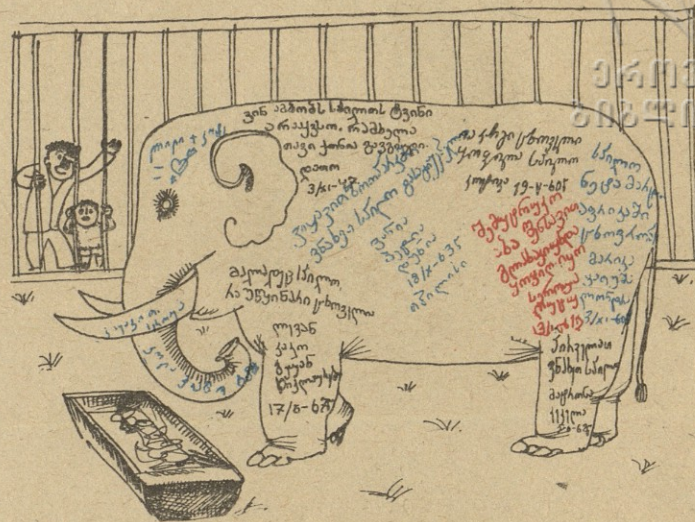
ბევრი ლინკოლნის, კენედის, კინგის
 სიცოცხლე კიდევ დაიდრუბლება,
 სანამ ამდვრეულ გონებას გიღრღნის
 შენ მკვლელობათა თავისუფლება!

ჩვენი
მეგობრები

ნახ. მ. აბაშიძის

რა მუშაში ასრულეთ შველს?
მეორეჯერ რომ მიპირებდა თავსახვებს.

უსიტყვოდ

ნაილი აბაშიძის

ბატონო რედაქტორო!

ჩემს ყურამდე მოვიდა ცნობები, რომ საბჭოთა კავშირის ხალხები აღშფოთებული არიან აშშ-ში უკანასკნელ დროს მომხდარი ამბებით. ამტკიცებენ, რომ ჩვენთან ყველაფერი ძალადობაზეა დამყარებული, რომ ადამიანის პიროვნებას არავითარი ფასი არა აქვს და ა. შ. ყოველივე ამან მაიძულა, დროებით განზე გადამედო რევოლუციური და ხელში კალამი ამელო.

აშშ-ის დამოუკიდებლობის დეკლარაციაში პირდაპირ წერია, რომ მამა-ზეციერმა მიანიჭა ადამიანს თანასწორობისა და თავისუფლების ხელშეუვალი უფლებები.

„ამერიკელი თავისუფალია!“ — ეს იმას ნიშნავს, რომ მას შეუძლია სრულიად თავისუფლად იმოქმედოს ცხოვრების ყოველ სფეროში: დალიოს კოკა-კოლა და შეიძინოს იარაღი, შევიდეს დემოკრატიულ პარტიაში და ეზიაროს ნაციონალთა ყავისფერ სარწმუნოებას, შეჰქმნას საკუთარი ოჯახი და მოკლას ზანგი, ითამაშოს ბეისბოლი და გააუპატიუროს ქალიშვილი... მოკლედ, გააკეთოს ყოველივე ის, რაც მას სიამოვნებას ჰკვირს. ჩვენთან არაფერი არ არის აკრძალული, გარდა კომუნისტური პარტიისა, და ისიც იმიტომ, რომ კომუნისტებს არ მოსწონთ ჩვენი თავისუფლება. ზოგი უკმაყოფილებას გამოთქვამს იმის გამო, თუ როგორ ვეპყრობით პრეზიდენტებს.

პრეზიდენტს ვირჩევთ ოთხ წელიწადში ერთხელ. იმისათვის, რომ შეხვიდე თეთრ სახლში, შეგიძლია გამოიყენო მხოლოდ ორი სახის „ტრანსპორტი“: ან რესპუბლიკელთა სპილო, ანდა დემოკრატთა სახედარი. მესამე საშუალება არ არსებობს, ხოლო აღნიშნული „ტრანსპორტი“ საკმაოდ ძვირი ჯდება: იმისათვის, რომ გახდე პირველი ადამიანი ამერიკაში, სულ ცოტა ერთი მილიონი დოლარი უნდა დახარჯო.

პრეზიდენტს ვირჩევთ ხმების უმრავლესობით. მაგრამ რა ქნას უმცირესობამ, თუ მას არჩეული პრეზიდენტი არ მოსწონს: ოთხი წელი იცადოს? არა, ასეთ ჩავვრას ვერ მოვიტყენებ. ამიტომ ვყიდულობთ შაშხანას, მივემგზავრებთ დალასში და წიგნსაცავის ფანჯრიდან ვიცავთ ჩვენს უფლებას.

მაგრამ ჩვენი დემოკრატია სულ უფრო სრულყოფილი და დახვეწილი ხდება. როგორც უკანასკნელი წლების პრაქტიკამ დაგვანახა, იმისათვის, რომ დავიცვათ ჩვენი უფლება, სრულიადაც არ არის საჭირო ვუცადოთ ნაკიანი წლის ნომებრის თვეს. საკმარისია, წინასწარი არჩევნების დროს გამოირკვეს, რომ რომელიმე არასასურველ კანდიდატს აქვს შანსი გახდეს პრეზიდენტი და... მოკლედ, რატომ უნდა დახარჯოს საბრალო ტყუილუბრალოდ ერთი მილიონი დოლარი, მით უმეტეს, თუ მას ათი შვილი ჰყავს და მეთერთმეტეს ელის...
მაშ, ასე: ამერიკიდან ჩვენ აღარ გვჭირდება საარჩევნო ბიულეტენი. კენჭს ვუყრით ტყვიით. ეს საგრძნობლად გაამარტივებს საარჩევნო პროცედურას.

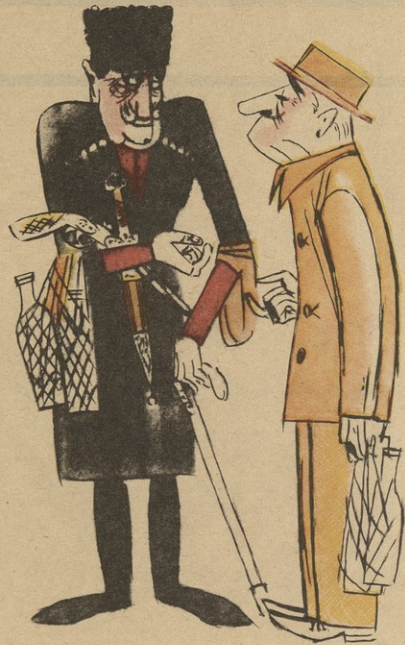
მაპატიეთ, იძულებული ვარ, შეგწყვიტო წერა: ქუჩიდან სროლის ხმა მომესმა. ნეტავ, ხომ არ „გადიარჩიეს“ საბრალო ლინდონი? იგი ხომ იარაღით ვაჭრობის შეზღუდვას აპირებდა.

პარტული სტუმარმფლობელთა

ლაბორატორიაში თოჯინასავით გალამაზებული მდივანი ქალი შემოვარდა. კარადის მინაში საკუთარ თავს გაუღიმა და...

- ხვალ კომისია ჩამოდის... — დიწყო მან.
- იმე, რა გაგვახარეე, — წაიმღერა ერთმა.
- სტუმრებს ჩვენებური დახვედრა უნდა, არა? — წამოიძახა მეორემ.
- ძალიან შეგვეჩვივნენ, ხომ იცი! — დაუმატა მესამემ.
- რატომაც არა, ბატონო, მშვენიერი კუთხე, პურ-მარილი, დროსტარება...
- მოკლედ, ასე, — მოკლედ მოჭრა მდივანმა, — 15-15 მანეთი...
- ამდენი კომისია არ გამოვიცა მე, — აბუზღუნდა ვიღაც.
- ამ დღეებში შტატების შემცირებაა მოსალოდნელი, — სხვათა შორის ჩაილაპარაკა მდივანმა და თქმობის რხევით კარებისაკენ გაემართა. მეორე დღეს ნადიმ-ვაშაში გაიმართა ფეშენებელურ რესტორან „ივერიაში“.
- მესამე დღეს სუფრა გაიშალა მცხეთის ქართულ მარაში.
- მეოთხე დღეს იპურმარიდეს ეგზოტიკურ მეგრულ ფაცხაში.
- გამგზავრებისას თვალი გადაავლეს ინსტიტუტს და აეროდრომის რესტორანს მიაშურებს.
- მე მინდა შემოგთავაზოთ სტუმარმფლობელ ქართველი ერის სადღეგრძელო! — წარმოთქვა ერთ-ერთმა სტუმარმა და გვერდით მჯდომ თანამემამულეს ჩაუჩურჩულა: „ემშაქმა დალაზროს! საიდანა აქვთ ამდენი ფული?“
- ინსტიტუტში კი:
 - ჯამაგირამდე ათი მანეთი არა გაქვს?
 - გუშინ მე თვითონ ვესხსხე ჩემს ძმას.
 - თხუთმეტი მანეთი მასხსხე!
 - შე კაცო, წიდან მე არ გთხოვე?
 - ფუი, სულ გამოვშტერდი კაცო!..

სადავნი მასკივრები გასკივრები

დირექტორს ვიღაცამ დაურგა და უკვე 23 წუთია, რაც ელაპარაკება. თითონ დირექტორი ჩემდა, თავს ატყვის წანდხან, სიტყვას იწვიათად თუ ჩაურთავს...

— კარგი, გასაგებია... გასაგებია... გასაგებობტები, ზუსტი მისამართი არ გვეიხად და...

ილი კი ვეძებ ჩამოხდა. ხელში განცხადება უჭირავს. ეჭვსი საათი დაიწყო. ეჭვის შემდეგ დირექტორი არც ერთ ქალბატონზე ადარ ატყის ხელს. ადგება და წავა: წავა ერთი თითი შეუბღებში ამ გასაგებებაზე რომ დირექტორმა დღეს ხელი არ მოაწეროს... ო, ო, ამ განცხადებაზე რომ დირექტორმა ხელი არ მოაწეროს დღეს, იმის მუდღობა პირდაპირ ავიდინებ მტკვარი გადავმუს. ამ ხელისმოწერაზე დამოკიდებული ილის მონაგალი, ახალი თანამდებობა, ხელფასის მოხატება, ახალი მიწის ამაყი. ყველაფერი, ყველაფერი ამ ხელისმოწერაზე დამოკიდებული, მაგრამ თუ ეჭვისი შესრულდა, მშვიდობით, ილი! თუ შეუბღებში გაასწრო დირექტორმა, კარგად იყავი, ილი! დირექტორის მოადგილეს თავისი კაცის ცეცხლ და ეს ორი მიამაყებები ამოიღებენ ილის გვამს მტკვარადან.

ის ვიდაც კი გაუთავებულად ლაპარაკობს, ადამა ირისა და ივივის იმეორებს, თორემ ამდენი სიტყვა ქართულ ენაში არ არსებობს.

38 წუთი გაიდა, რაც ელოდებოდა... ეჭვის 20 წუთია!

— კი, ბატონო, თქვენ მიმეყით თქვენი მისამართი და... — ლულუღლებს დირექტორი.

რომ მიუახლოვდეს ილი, ვითომ შემზავვებით დაკვირვის თითი ტელეფონის ღილაკი და გაწყვიტოს ლაპარაკი? დირექტორის გულში კი გაუხარდება, მაგრამ ილის გაუჯარვდება ყასიდად, შეიძლება ადარც მოუწეროს განცხადებაზე ხელი.

რომ გავიღვს გარეთ და გადატარს ტელეფონის მავთული? ნაკუწაკუწად რომ ავიყოს?

ეჭვის სანავიარია. 48 წუთი გაიდა, რაც ელოდება. ო, ღმერთო, რა ბედნიერი დრო იყო მაშინ, როცა მხოლოდ 38 წუთი იყო გასული.

— კი, ბატონო, ხომ გვეგნებით, მისამართი თქვენი მისამართი და... როგორ? ჩალურის 57? კეთილი... სიკეთე, ხომ... აჰ, ნიკოიძე! კეთილი... კეთილი, — მარამ დირექტორი ისევ ჩაურტეს.

ყურმილის შემხრან ელექტროსხივი ზუსტუნდება. დირექტორმა ყურმილი ოინჯე მიომირა და ილის მიერგება, რომ იქიდან თოხადაგაცილი ენა გადმოვიდა.

„შეილი“ — გაუღვია ილის. სადღაც გავიზნა, რომ საბჭოთა კავშირის ქალაქებში ტელეფონზე ლაპარაკის სანებრძობობა საშუალოდ ვერ ტელეფონზე ვერტელდება. თბილისი კი სანებრძობილოდ გამოირჩევა თურმე: ტელეფონებზე დაილოცი საშუალოდ მ წუთამდე ადრეს.

— ალბათ, ამ ქალის უწყალობი, მხოლოდ ამ ქალის! — გაიფიქრა ილიმ.

ეჭვის 5 წუთი ავლია. ეჰ, რა ბედნიერი დრო იყო მაშინ, როცა ეჭვის 15 წუთი ავლდა!

კაბინეტშიდა უხმანოდ გამოვიდა. სწრაფად ჩაირბინა ოთხივე სართული. პიონეტმა სასახლესთან მტკვარი ჩაჯდა. ორი გარეკრების შემდეგ ამოვიდა მეტროდან. ადარ ამსოვდა, ასე ნელა რომ მიორბოდა ექსკალატორი, თორემ ტაქსის დაიჭირავდა. მოდანზე მილიციელთან მივიდა და რადაც კითხა. მილიციელმა რადაც უპასუხა, თან ხელი გაიმეფრა. ილიმ ჯერ ტრამვაით იჯაჯაყა. მომიხება აღარ ცყო, მეოთხე გარეკრებაზე ჩამოვიდა და დიდხანს უნეკვდა ხელს მანქანებს. ბოლის „ვილისი“ გაუწერდა. კარგა ხანს იარეს მიტეხდა-მიხეველი ქუჩებით, ხან უკან ბრუნდებოდნენ, ხან მეორედ შედიოდნენ ერისა და იმავე ჩიხში. ბოლის, სადამის ბინდებდნენ, ილიმ ძლივს გაარჩია სასურველი ქუჩის სახელწოდება. სისარლის ტაღამამ მანქანებში გადმოვირჩინა. მიძლივს ფული გადაუხდა და სასურველი, ო, სეტყად სასურველი სახლის ძეხანს შეუღდა...

— აჰ, ის ნიმიერი!

ქუჩაში არაინ ჩანდა. ეგში ბატრა ბიჭი იდგა ონკანთან და ქუშე-ბალოდა. მიუჯერება კითხვა შევარა. ბიჭმა ხმამაღლა უპასუხა და ილის გული გადაუქანდა. სახლის გრძლი, აღნურულ-აღნურული აინებინა შევათლიერა, ხომ არაინ გაიგონარა. მერ მითითებულ ხის კიბეს აყვი, მითითებულ კართან შეერტდა. ვიდრე ერხელ მიხიბდ-მიხიბდა და კარი ოდნავ მიავწა.

არც ისე ახალგაზრდა, არც ისე სანაყრი მხოლოდ წითლმადარი-ყო, ტელეფონის ყურმილი მხრით ყურზე მარტო დაკავებული, თან სის ჩხირებით ვატყვს მსოფლად გაქალბრებულ.

— ვინ გითხრა რომ მე თითქმის ხუთი წელი იყოს შემოგატან განცხადება გარემონტებაზე და ვითომ მერე უკან წავიღვ და ვითომ განა არ იციოთ რვა წელი რომაა შემოტანილი რომ მაქვს და ვითომ განა სკაქ-შე თითქმის არც იყიდა როგორ არის და არც არავინ არ იციოვს დუნა-შე და ისიც ისე მოხიბლდეს ვითომ მოხიბლენი არავის გავიხრის მიძღეში და ამას ამოხილავ ისე თითქმის...

ილის ელექტრონული რადაც თვალში ვატარავა. ივე, მარჯვნივ, დაინახა მომცრო მაცივარი. არაადმიანური ძალა იჯინებ მკლავებში. მაცივარი მაღლა ასწია, ქალის თავს უსწორა და ხელი უშვა. თვალმდამამამე-ბამში მივარდა ყურმილს და ჩასახა:

— გამარჯობათ, პატრიცეველი დირექტორო!.. მე ვარ, ილი... ხა-ხა, სხვა დროს ვატყვი... პატრიცეველო, მანდ, მაგადსე, ჩემი განცხადება დაცტევე და ვთხოვ მიმიწეროთ ხელი როგორ? ეჭვის დიდი სანია შესრულდა? ძალიან გთხოვ, პატრიცეველო... მოგიტელე მიმიწერს? ნუ დამეგეგე... ვთხოვ, გეგულეგელო, ნუ დამეგეგეატი ნუ დამეგეგეატი.

ტელეფონმა შეფიქრო ამოიხიზება და გაითიმა. ილი უსწლდათ გამოვიდა ქუჩაში და მტკვრისკენ დაეწე. უკვე აღარავინ აქვიდა ყურადღებას. თანდათან უსწლოვდებოდა ამბოხებულ მდინარეს და თანდათან უსწებდებოდა თვალმე მიყვინებზე ცრემლები.

„სამაგიეროდ, — ფიქრობდა იგი, — ტელეფონზე ლაპარაკის ხანგრძლივობა ჩემს საყვარელ, მშობლიურ თბილისში საწალოდ მსაგვარ წუთად შემიტრდება. ყველა პალკს ვაჯობებთ მთელს საქმეთა კავშირში. ყველა თბილისელს უამრავი დრო გაუწელება კეთილ საქმეებისათვის, ყველა დირექტორი ყველა განცხადებაზე მოასწერებს ხელისმოწერას, თბილისში ჯერინახსული პირობია გამეფდება.“

წუთის შემდეგ ტბკრის დინე ოინჯე ამაღლდა.

ნანა ალსანიძე

— რა, იპრიტი, ჩინა-ახალსები რომ გაიყოფილარ და ისარლი ამისხანს?
— „კრავიზიზა“ მავსაყინა სოლმა და მორტაუხას ვეღარ გაიძევავენ

დაკითხვება

— შოქალაქე! თქვენ ავირენებათ რვა სასახლე და ყველა გავიჩქებებით, რას იტყვით ამაზე?
— ცერაია, ბატონო, რვა ცოლირდა მყავია.
— გავიჩქებებით ისინი ახლი ნათესავებზე. ამაზე რაღას იტყვით?
— ხომ ვითხარით, მართალია-მეთქი, რვა ცოლისდა მყავდა.
— ის კეთია, რა თქვა უნდა, მაგრამ საიდან გავით ამდენი შეძლება?
— მოვიტყვებთ, ძალია აღმარის ხანვსო. რვა ცოლისდა მყავდა, პულს ჩემი ცოლი, იმაზე მგარი ძალია არ მიგველება.
— კეთილი და პატიოსანი!
— თქვენ ამბობთ, კეთილი და პატიოსანი?
— რა თქვა უნდა, განა მართალი არ ვართ?
— კი, ბატონო!

რამაა ოსმანიზმი

ნახ. 3. პარადიზისა

— თანაღს რატომ არ ინიდი?
— რას ამბობ? ისეთ რამეებს ამბობსანებას.
თხიპირან თაშა!

ნახ. 2. შინადალაპის

— მთხიარო, რას უხვი, ბაღთის რატომ არ ინიდი?
— დაღურევილი, ირი საათი მხოლოდ ატრბასს და პატი წუთის არ მავლი?

ყოველთხის პარადიზის

რამეს არ ნიშნავს...

გომაგონი, ტრელსა და ვატირის, თავისი უფერი მოწინადა. წინეს წერდა, მავალად დაწერილი, და თავი წყველად მოქიანდა.

დღედაღამ თავის თავს იქებდა. ამბობდა: „უთბიო წელია, ჩველახი, აჰ, ვინ არტებო ჩვენსათი, აჰ, ხელ მდინარი“

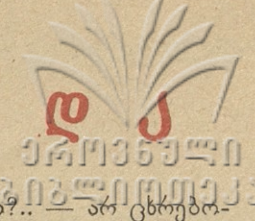
საღამოს, როდესაც ტბორთან ვარ, ვამჯღღლი დეგბა და მიყვინდა, იქ მთლიანს მე მთავარ ღობაზარად, რადაცაყ მდელ ვარ სიძღვრის“

სხვევითი ზოგინო დიდურებდა უპრობლეს კეთილს დასაშა, ამაღლდა თუ მთავარ ღობაზარად, უთვალვლეს კარგ რამეს არ ნიშნავს.

— ბიტიკაჰ თუ არ მავთი, რაღა ათასი ვფრილმანის ბაღაზარა?
— ეს ათასებერთა ვფრილმანია!

შინა ზოღადლი

ელენე ომამდე სცენის დიდი ოსტატი იყო, მაგრამ, დროთა განმავლობაში, ისიც ჩვეულებრივ ბებიად გადაიქცა. რეზო ყოველთვის განუსაზღვრელი სიხარულით ხვდება დამსახურებული ბებიის ჩამოსვლას სოხუმში, სადაც იგი დედამამსთან ერთად ცხოვრობს.

— აი, ახლაც თბილისიდან ელენეს დეპეშა მოვიდა, ჩამოვდივარო. მთელი ოჯახი ეფეხზე დადგა.

— რამხელა გაზრდილხარ! — ჩაიკრა გულში ბებიამ შვილიშვილი, — ნამდვილად ვეფხვადეების მოდგმისა ხარ, როგორ სწავლობ?

— გმადლობთ, ისე რა...

— რა უფრო გიტაცებს, ჩემო ბიჭიკო?... — არ ცნობო... — და ცნობისმოყვარე ბებია.

— ფეხბურთი!

— თეატრი?

— არა.

— როგორც ჩანს, თქვენ სულაც არ აქცევთ ყურადღებას ბავშვის ესთეტიკურ აღზრდას! — ბებია ახლა თავის ვაჟიშვილს მიუბრუნდა.

— მე, დედი, დიდიდან საღამომდე მშენებლობაზე ვარ. — იმართლა თავი ვახტანგმა.

— მე საავადმყოფოში. — ჩაურთო მისმა მეუღლემ.

მეორე დღეს ელენემ, სადილობისას, ასეთი საუბარი წამოუწყა შვილიშვილს:

— ხვალ თეატრში წამოხვალ?

— ხვალ?... არაფრის გულისთვის, ბებეკო, შენ გენაცვალე, ხვალ არა, — თქვა მან და ათასი მიზეზი მოიგონა.

ბებია რისი ბებია იქნებოდა, უკან დაეხია.

— განა დაგავიწყდა, რომ მე რუსულ სკოლაში ვსწავლობ და ქართულად ვერაფერს გავიგებ. — უკანასკნელად გაიბრძოლა შვილიშვილმა.

ელენემ ალერსიანი თვლებით გადახედა რეზიკოს და ლნობიერად წარმოთქვა:

— ყველაფერს მშვენივრად გაიგებ, ჩემო ბიჭიკო, დარბაზი რადიოფიციერებულა.

თეატრში წასვლის დღეს რეზოს სახეზე სევდის ნასახიც არ ემჩნეოდა. ბებია და შვილიშვილი მართლაც შესანიშნავ წყვილს წარმოადგენდნენ. შავ კაბაში გამოწყობილი ჭადარა მანდილოსანი და სადღესასწაულოდ ჩაცმული 14 წლის რეზო ამაყად შევიდნენ დარბაზში. თვით ადმინისტრატორმა მიაცილა ისინი თავიანთ ადგილებამდე. კონტროლიორები მოწიწებით ესალმებოდნენ თავის დროზე ცნობილ გასტროლიორს. წინათ თაყვანისმცემლებით გარშემორტყმული, ახლა მხოლოდ შვილიშვილთან ერთად დაჯდა წინა რიგში.

— აი, გაიკეთე ეს ყურსაცვამები და უსმინე რუსულ თარგმანს!

— გმადლობთ, ბები! დეღამ გამაფრთხილა, საერთო ყურსაცვამებით სარგებლობა ჰიგიენური არ არისო და სახლიდან ჩვენი გამომატანა.

მან ჯიბიდან ამოიღო პაწაწკინტელა აპარატი და მოხერხებულად მოკალათდა სკამზე.

სპექტაკლი დაიწყო. ელენე უფრო რეზოს აკვირდებოდა — მოსწონს თუ არა წარმოდგენაო. რეზოს კი სახეზე აღბეჭდოდა დაძაბული მოლოდინი, იმედგაცრუება და ზემი. პირველი მოქმედების დროს რეზომ ვერ მოითმინა და დარბაზში გაისმა მისი სასოწარკვეთილი ხმა: „ოხ, შენი!“ მეორე მოქმედების ბოლოს გრძნობებში შეჭრილ ბავშვს სასიხარულო შეძახილი აღმოხდა. ბებიას შვილიშვილის ასეთი მგზნებარე რეაქცია სულაც არ ეუხერხულებოდა. ის უჩვეულო სიამაყეს განიცდიდა, რომ რეზიკოს სულში დიდი ხელოვნება იჭრებოდა.

„აი, რას ნიშნავს ესთეტიკური აღზრდა“, სიამით ფიქრობდა მოხუცი ქალი.

სპექტაკლი დამთავრდა. თეატრის სადარბაზო შესასვლელთან ვახტანგი ტაქსით ელოდა დედასა და შვილს.

— აბა, მიაბზე, ბიჭო, რა მოგეწონა? — ჰკითხა მან თავის პირმშოს.

— ვინ თამაშობდა ყველაზე უკეთესად? ხურცილავა და მეტრეველი.

ბებია სახტად დარჩა.

— დარბაზში რადიოს ყურსაცვამები გეკეთა? — ჰკითხა ვახტანგმა.

— ბოდიში, მამი, მე უკითხავად ავიღე შენი ტრანზისტორული მიმღები. დღეს ხომ თბილისის „დინამო“ ხვდებოდა... — ღმერთივით თამაშობდნენ ჩვენები!

ელენემ უკმაყოფილოდ შეიკრა კოპები და კუშტად მიაჩერდა შვილიშვილს. ვახტანგმა კი ალერსიანი ხმით ჩაილაპარაკა:

— აი, შე ეშპაკო!

— ორი კვირა ველოდები კარს, მოთმინებას გამოძლია და მარაბის.

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ

ზორის მათითაზვილი

1
4.1968

ჩვენმა მხატვარმა გიგლა ფირცხალავამ მასობრივი წარმოებისათვის შექმნა მაგიდის კერამიკული კომპლექტი — „ნაძირალა“.

მალე კომპლექტი „ნაძირალა“ ხელმისაწვდომ ფასებში გაიყიდება სამხატვრო სალონში, საქანცელარიო ნივთებისა და საჩუქრების მაღაზიებში.

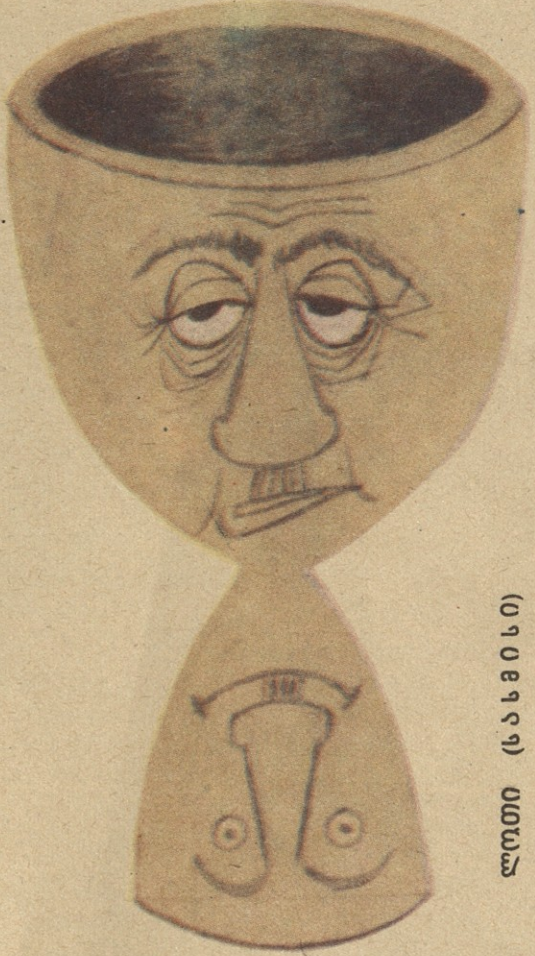
გთავაზობთ ამ კომპლექტის ესკიზებს.

ბიუროკრატი (ს ა ზ ა ნ ძ რ ე)

(ს ა ნ ძ რ ე რ ი 1 9 6 8 ა) მ ა გ ი ს ტ რ ი

ლოტი (ს ა ნ ძ რ ე)

ზარმაცი (ს ა ზ ე რ ზ ლ ე)

